

A királyi palotában üres volt minden. Üres falak tartottak tükröt, üres függönyök lobogtak az üres huztatán, üres leedőktől a rítések az üres fehélyeké, üres abszokat az resasztalokról. Üres számkák az üres kamrákban, a züred padlásról üres énelletta omlott alá, akáráb a sötétjéről. Üres volt minden, gyökérig, ma köépig üres. Üres mesék szótka üres szobkalmán, üres a férfi kérserek a nök, üres az a cok, üres a t kintetk, üres a gondol t k, üres az árok. Üres, üres, res.

A királyi palotában [] volt minden. [] falak tartottak tükröt, [] függönyök lobogtak a [] huztatban, [] lepedőket terítették a [] fekhelyekre, [] abszokat a [] asztalokra. [] szerszámok álltak a [] kamrákban, a [] padlásról [] széna illata omlott alá, akárá a hab a sör tetejéről. [] volt minden, gyökérig, magközépig []. [] mesék szóltak a [] szobák mélyén, [] a férfiak és [] a nők, [] az arcok, [] a tekintetek, [] a gondolatok, [] az álmok. [], [], [].

Berniczky Éva

A BÁBOZÓDÁS KORA

Gedő bácsikám nem csokoládéval vagy gumicukorkával halmozott el már-már rögeszmésen, életnagyságú hajjas babákat kaptam tőle. Igazságtalan és valótlan lenne azt állítani, hogy úgy viselkedett, mint egy cukros bácsi, mégis ez az idéetlen és hatásvadász párosítás jut eszembe, talán a játékok beteges mérete miatt. Ahányszor kibontottam a legújabbat, végigfutott a hátamon a hideg. Arra viszont egészen pontosan emlékszem, úgy mondták, az országból hozta nekem ezeket a játékokat. Ha elutazott egy-egy építkezésre, hónapok múlva tért haza, s az ország az én képzeletemben fokozatosan olyan rideg megalomániákat gyártó helyévé változott, ahol irdatlan kaszárnyákat építtetnek a piramisok emlékére, ahol kegyetlen hajcsárok korbácsolják az ácsokat. Nem látszott jól, hol végződtek a zsarnokok, s hol kezdődött Gedő bácsikám, mintha egyenesen belőlük nőtt volna ki, mintha a meghosszabbításuk lett volna, csendesesen tűrte gorombaságukat, szó nélkül verte be a fejetlen szöveget, mert ezzel sokat lehetett keresni. Azokban az óriási hodályokban a babák is parancsra nyúltak, terebélyesedtek, és a tenyeres-talpas kaucsukdarabok egyre nagyobb szürkés-kék dobozokba kerültek, régi filmek színésznőinek küldték ekkorában a méregdrága stólat a titkos rajongók. Legyűrtem hát rossz érzéseimet, azzal az igyekezettel próbáltam óriás babáimra hasonlítani, amellyel a megszeppent díva tanult a prémjében lépni. Némelyiknek nemcsak a kéz-állását utánoztam, hanem, mivel magasságunk megegyezett, könnyedén befeküdtem a helyükre akár, magamra húztam a doboz fedelét, ismerős ez a mozdulat, bár nem sikerül felidézmem, honnan. Meglehet, egészen véletlenül nyúltam bele a folytonosság izsapjába, s egy kis ügyetlen kaparászás után kezembe akadt valami, amin semmit sem változtatott az idő múlása, mégsem használható semmire. Elhittem, hogy a legjobb baksört a Hura Miskánál mérték, a legerősebb cérnát meg a Csiszlákék szatócsüzletében árulták. Az efféle haszontalanságokat Gedő bácsikámtól hallottam, ő pedig ritkán tévedett, hiszen egész életét az egyszerű hétköznapiak fölött töltötte, s a tető magassá-

gából jobban szemügyre vehette az elkerülhetetlen változásokat. Miközben nap nap után hosszú gerendákat kopácsolt össze odafönn, azt tapasztalta, hogy a nagy dolgok legtöbbször egyetlen szál szögön múlnak, ezért tette fel ennek bizonyítására az egész életét. Amikor lemászott közénk, közről már nem tűnt annyira tökéletesnek, kicsit húzta az egyik lábát, a jobb kezéről hiányzott a középső ujj, mosakodás után még az ekcémája is kivörösödött, s az örült viszketési rohamokat úgy vészelte át, ha a konyha melegében inkább paránnyá töpörödött, és a nagynéném, aki világeletemben a földön járt, egyből ráhatalmasodott az urára, mint kelő tészta a mazsolaszemre. Bántott ez a galád szemfényvesztés, elhatároztam, ha megnövök, kiszabadítom az öreget, aki különben az ötvenes éveit taposhatta akkoriban, mégis megfehéredett a haja, talán az örökös tisztességtől, akár egy aggastyáné. Hiába a Duci'né takarása, azon keresztül is világított az egész ember. Róla írhattak a bibliában, igazságait leolvastam a falvédőkről, csak sajnos ezek a láncöltéses mondatok alaposan megsárgultak a fedők alól fűjtató gőzökben, s attól, hogy a húsvéti nagytakarítás végére újraráhímezték valamennyit, közönséges kiállítási tárgyakká váltak egy látványmúzeumban. A bácsikám fejére hullott gonoszkodás mákszemnyi kékje pedig télire a befőttesüvegekbe szorult, amikor a Duci'né titokban gálicot csempészett a savanyú uborka öntetébe, attól volt az ő uborkája kemény és haragostenger-színű. Ezért az egész család gyanakodott és neheztelt a javíthatatlan méregkeverőre, ám ő körömszakadtáig tagadott, s lenézte az irigykedőket, amiért nem képesek ilyen kékeszöld uborkát savanyítani, hadd áskálódjanak, az övé akkor is olyan, mintha most szakították volna a kertben, ropogós és ízes. A bácsikám szerencséjére ebből semmit sem vett észre, bár egyik szeme kék, a másik zöld volt, színvaknak született, feketében és fehérben látta a világot, annak sötét bugyraiban az ármányszínű uborkákat. Tehette, hiszen ott tekergett a közelében az ikertestvére, Dombi, aki először csak tájképeket festett, de ez kevés volt a megélhetéshez, hát bemázolta a festmények körül a falat is, azon túl az öccsének színezte ki a szükségeset, ha rászorult, a tetőn, a kamrában, a kocsnában. Együtt utaztak munkát vállalni az országba, s ha hazaérkeztek telelni, együtt töltötték a vasárnapokat, minden második héten Dombi a képtárban teremörkődött, Gedő bácsikám ezeken a napokon rendszeresen meglátogatta, néha sikerült kiudvarolnom, hogy magával vigyen. Akkor még keveset kapiskáltam a festészetéről, a Dombi kékeszöld vásznainak a szagát, amely egész műhelyét betöltötte, azonban ezer közül megismertem. A kiállításról egészen más benyomásaim maradtak, számomra sokáig egy lepusztult nagytermet jelentett, ahol mérő tévedésből az egyik sarokban egy rozoga asztal mellé ültették a teremőrt. Amint meglátott bennünket, lassan felemelkedett, mintha felszólaláshoz készülődne, a szája hangtalanul mozgott, és olyan szigorú, komoly ábrázattal jött felénk, mintha felsorakoztak volna előtte a falakon függő képek festői, hogy a gratulációit bezsebeljék. Szerintem Dombi gondolatban mindegyiknek megrázta a kezét, remek, remek, bólogatott, ám amikor hozzánk ért, a terem közepében a biztonság kedvéért még egyszer körbenézett, s azt mondta, Gedőkém, érdekes, ezek a festők mind jók, de ez a kiállítás úgy, ahogy van, csapnivaló. Igaza lehetett, ezeknek a képeknek semmi szaguk nem volt, vagy ha mégis, én nem éreztem. Pedig kilószámra pazarolták a festéket a hegyekre, merthogy kizárólag tekintélyes hegyeket festettek egyforma csúcsokkal, csak az évszakok különböztették meg egyikét a másikatól, s épp azt a csipetnyi gálicot felejtették ki, amely közelebb vitt volna a halálos borzongáshoz, a jelentéktelenség ármányához. Ehhez kellett a Duci'né ördögös praktikái, melyeknek gyümölcsseit a vasárnap délutáni vendégeskedések alatt, ha nem figyeltek rám, újra és újra megkóstoltam, a szülői tiltás ellenére teleraktam savanyúsággal az egyik zsebem, bekuporodtam a nagy-

ágy alá, ott aztán tömtem a számba, annyira ízlett, hogy elhittem, a halálra készülődni jó. Minden próbálkozásom ellenére egyszer sem haltam meg, valószínűleg a kelletnél egy uborkával kevesebbet rágicsáltam el. Amikor eluntam a hiábavaló várakozást, porosan, pókhálósan bújtam elő rejtekemből, és zavaromban felmásztam Gedő bácsikám nyakába, megragadtam kopott üstökét. Az ollót és fésűt számító kis boszorkányként még a játék elején bekészítettem a másik zsebembe, és mintha az elmulás lógna előttem, mielőtt belevágtam volna fehérségébe, addig szuggeráltam ezt a jámbor angóryanulat, míg elaludt a kezem alatt, s attól fogva azt tettem a gyapjával, amit jölesett. Beleszürcsölhettem a sörébe akár, ha rajtakapott, cinkosan mosolygott. Így keveredtem különös emelkedett viszonyba a tiltásokkal. Körülöttünk minden nagynak látszott, csupán mi szorongtunk szűkös történetünkben, s ahhoz, hogy beleférhessünk, egyetlenegyszer adódott elegendő hely, amikor két teljes napra elutazott az egész család, engem pedig ráhagytak Gedőre és Dombira, majd csak elboldogulnak velem valahogy. Annak örültem leginkább, hogy Duci'né is velük tartott, legalább megmenekültem ijesztő vízfejétől, mert ha szeme elé keveredtem, szinte azonnal a homlokához kapott, bekente valami bűzös kenőccsel, és szorosan lekötötte sállá hengerített fehér kendőjével, már nem is hasonlított Duci'nére, erősen magához szorított, és én nem bújhattam ki az alól, hogy az egyetlen vigasza legyek.

Jól megünnepeltük, amikor végre elmentek, kaptam egy pohár málnaszörpöt, egyáltalán nem tetszett nekem ez a bíborszínű lötyty, hiányzott a tetejéről a rendetlenségbe verődő hab, szigorú rendben gyöngyözött egy ideig, aztán ripsz-ropsz kifújta a haragját. Ezért arról meséltem inkább magamnak, hogy a Hura Miskánál vasárnap a kislányoknak is csapoltak egy pikoló sört. Azt már sokkal nehezebben képzeltem el, hogy Gedő bácsikám lánykája mohón nyeli a málnaszörpöt, felfordult a gyomrom, engem most is megcsapott émelyítő orvosságszaga, szerintem attól halhatott meg szegény, semmi köze nem lehetett az egész szörnyűséghez annak a darázscsípésnek. Néztem a falakon a fényképeit, az erősen kinagyított felvételek nem tették élőbbé, inkább torzították, pedig a fotográfus nagyon igyekezett, utólag pirosra festette a száját, a haját szalmasárgára, fehér gyapjúpulóvere kibuggyant piros rakott szoknyájából, alig fért bele az aranyozott rámába, nem értettem, mit szerettek ezen az utálatos kövér lányon, kegyetlen voltam, mint a darazsak. Elmeséltem a fulladozását is, láttam, hogyan dagad egyetlen darabbá körülötte a levegő, záródik össze a rés, amelyen bepréselődhetne. Gedő bácsikám évtizedek óta most lélegzett fel helyette először, talán hogy véglegesen megszabaduljon a mellét szétszakító nyomástól, levette a szekrény tetejéről az ott porosodó dobozt halott kislánya utolsó babájával. Ehhez azóta senki sem mert hozzányúlni, játsszál vele egy kicsit, ezzel tette élém, és gyorsan kiment valami fontosabb dolga után, magamra hagyott a szentségtörés kellős közepén. Óvatosan bontottam ki a csomagot, a szobát betöltötte a babából áramló ánizsos balzsamszag, a dobozban rekedt nyomott délután kiszabadult, és rátelepedett erre a mostanira, s akármibe kezdtem, az élmény már nem lehetett az enyém, valaki elsuhant vele, az sem volt lényeges, hová, az rémisztett inkább, hogy visszafordíthatatlanul távolodik. Soha nem vágyakoztam ennyire a megfoghatatlan, a megismételhetetlen után. Messziről néztem a babát, kéjesen sóvárogtam utána, játszani kívántam vele, de irtóztam hozzáérni, kiborítottam az ágy tetejére, akkor feküdtem bele először az üres dobozba, magamra húztam a tetejét, a rosszullét környékezett, annyira féltem, lapultam a sötétben egészen addig, amíg be nem jött Gedő bácsikám, és keresni kezdett, pedig jól tudta, hol vagyok. Járt fel s alá, hová bújhatott ez a gyerek, istenem, hová, mi lesz velem így egyedül, ki fésüli meg szépen a hajam, ki süt nekem harminc tojásból rántottát, jaj, mi lesz velem így

egyedül? Idáig bírtam, ekkor felpattintottam a doboz fedelét, a bácsikám gyorsan ki-mart belőle, és a magasba emelt, mintha meg akarna menteni, és mesterkélthangon lelkendezett, hát megvan végre, nem vezett el az én kislányom. Sok mindennel próbálkozott ezen a délutánon, de semmivel sem sikerült felvidítania, így aztán le is tett róla, végső kétségbeesésében rám adta piros overallomat, és elsétáltunk a képtárba. Teljesen fölöslegesen, mert mire odaértünk, a kiállítás éppen zárt, mintha csak azért mentünk volna oda, hogy beüljünk a Dombi Pobedájába és hazazötykölődhessünk. Tompán, szótlánul bámultam ki az ablakon, lemondásom rájuk ragadt, az a távolság a két délután között egyre nőtt, azt hittem, most már behozhatatlan. Aztán az esténk egészen másként alakult, amikor le akartak vetkőztetni, a piros overallom cipzárja magasan a nyakam alatt beakadt. Hiába kínlódtak, próbálták ki rajtam ügyes fogóikat, semmiképpen sem tudtak kiszabadítani, és mivel a cipzár is féltették, úgy döntöttek, valahogy csak kibírom a meleg holmiban holnapig, amíg megjönnek a szüleim és Duci'né, akik biztosan értenek az ilyen komplikált esetekhez. Kénytelenek voltak az overallban lefektetni, jól betakargattak, legalább ne látsszon a pizsamaként használt téli öltözet, s egy végtelen hosszú mesébe kezdtek, nehogy eszembe jusson, mielőtt elnyom az álom, hogy pisilni kell. Nem is volt velem semmi baj, beleszédültem a történetbe, kábán aludtam el. Egy engedelmes fáraó fordult a testemben, amíg az átítatt szalag szorosan rám nem tekeredett, a végeken elvékonyodott, mégis képtelen voltam elszakítani, mintha pók nyálából sodorták volna. A Csiszlákék cérnája szemmel követhetetlen gyorsasággal csévélődött a visszafojtott bábra, s ebben a feszes tokban fejlődtem tovább. Bababőrömben megisméltődött Gedő bácsikám kislánya, hiába nyafogott, nem fejtették le róla a szűrös gyapjúpulóvert, hát rágyulladt, és szárnalmas teste tovább hízott alatta, szoknyája övénel kibuggyant puhán, a petyhüdt zsírban kis kráterekbe süllyedtek a szövetek, bőre riasztóan pettyeződött, mint egy elérhetetlen távoli bolygó. Elvakult felfedezők készülődtek, majd elindultak az ismeretlen felé szánnal, kutyákkal, gyilkos elszántsággal, hogy most majd rátalálnak következő életükre. Aztán beérték az előzővel, álltak csodálkozva, s nem hitték a nyilvánvalót. Dombi is így hajolt fölém, és lelkesen a magasba emelt, mint elsőszülései bába a vakarékot, Gedőkém, de hiszen ez a te kislányod, Gedőkém, megmondtam neked, hogy az nem lehet igaz, láthatod, ez él. Próbálták lehámozni rólam piros overallomat, a cipzár beakadhatott valahol, nem engedett, repültem egyiktől a másikig, de esetlen ujjai között elvesztek a finomságok, testemet kezükre formálták, és labdaként kapkodtak. Pattogtam, suhogva vettem a levegőt, ők pedig káromkodtak, ha leejtettek, aztán sportosan beletörődtek a vereségbe, hiszen legjobb formájukat hozták, különben se bújhattam ki a bőrömből, belátták, hogy nem vagyok kigyó, csak Dombi sziszegte, Gedőkém, hagyjuk a fenébe, ez maga az alma, bűn lenne meghámozni, a héja alatt a lényeg, attól ilyen szép kerekded és piros. Erről eszükbe jutott, hogy ideje megetetniük, sebtében előkerítettek egy oldalt szalonnát, csíkokat nyestek belőle, azokat bevagdosták a húsosáig, úgy tették a tűzre pirulni, s amikor mind a két oldalát narancsosra sütötték, akkor egyikük elkezdte hordani a kamrából a fehér héjú tojásokat, a másik felütötte, s rácsapta a sercegő szalonnaholdakra. Futószalagon tették a dolgukat, már kotlóaljnnyit hoztak és törtek össze, a serpenyőből sárga piramis dagadt a magasba, időnként pöffent egyet, mint a nedvességét veszítő öregedő puliszka, amelynek penetráns kipárolgásában valótlánra dagadtunk. Mégis olyan könnyedén kaptak fel, hogy elevennek hihettem magam, csak hogy alig indultak el a nedveim, máris kiszáradtam ebben a forró sivatagban. Csörgött a nyelvem, és megmakacsoltam magam, kijelentettem, abban az esetben leszek Gedő bácsikám kislánya, ha nekem is csapoltat málnaszörp helyett egy pikoló sört.

Hát beültünk a Dombi Pobedájába, és eldöcögünk a Hura Miskához, ahol már bokáig ért a vágott hab, az emberek levették a cipőjüket, mezítláb tocsogtak ebben az óriás hordóban, lelkesen tapostak bele a levegőbe, s jól beszózott gyalult káposzta híján maguk engedtek levét, s kezdtek el savanyodni. A dagály bokájuk fölé emelte a nedveket, jutott abból mindenkinek, s én még a bácsikám nyakában is szédelegtem az erős fűszerektől. Ahogy beültünk az autóba, a Pobeda herbáriummal változott, hiába tekerünk le az ablakokat, a tömény bennrekedt, csak a darazsaknak könnyítettük meg a dolgát, a környék összes darazsa berepült hozzánk. Szórakoztam volna, hogy szív fel, begyem, a darazsat, de ezek ketten halálra váltak, Dombi nyomban elengedte a kormányt, hajkurászni kezdték a fejünk fölött köröző rajt, s mire megvívták velük az egyenlőtlen harcot, az irányítatlan Pobeda bekóválygott az útszéli árokba. Megmenekültünk, sóhajtották, és Dombi megkönnyebbülten tolatott vissza az útra, a győzelem után meg sem kottyant neki az a sánc, profi módon vette a gödröket, nem kerülgette, behajtott a kátyú közepébe, miközben jobbra-balra kapkodta a kormánykereket, olyan sebesen, hogy a kocsinak helyzetet változtatni sem volt ideje, nemhogy döccenni, ütődni. Amikor hazaértünk, már a kapu előtt várt bennünket Duci'né, s mivel gyanúsak voltunk neki, kivágta a kocsiajtót, bedugta közénk a fejét, s ránk rivallt, lehelyeztek rám, gyalázatosak, én pedig nem érttem, miért vágyik mindenáron arra a savanyú bűzre, ami Gedő bácsikámból és Dombiból árad. Duci'né hírhedt gazdálkodó volt, soha semmit nem hagyott felhasználatlanul, bekönyvelte az alkalmi erjedést, annak rendje és módja szerint felnyitotta Gedő bácsikám laposakat pislogó szemét, aki csak most döbönt rá a helyzet veszélyére, a homlokára csapott, te Dombi, hát te ittál, nem manőverezhetsz be az autóval az udvarra, még valami balesetet okozol. És Dombi hállásán bólogatott, milyen igaz, ivott bizony, s még karambolozni talál, ha befordul a Pobedával ezen a szűk kapun, így aztán nyomban leállította a motort, átdülöngélt a szomszédhoz, és kérte, hajtson fel helyette az udvarra, mert ő ezúttal alaposan besorözött. De a szomszéd sem vállalkozott rá, még meglátja valaki, nem akar bajt magának, hát tovább kellett gurulnunk, nem állhattunk ott a ház előtt mindenki csúfjára. Dombi addig körözött, amíg egyszer csak elért hozzánk az ország, ahol riadtan ébredtem, folyt rólam a víz a dunyha forróságában, ahogy megfordultam, suhogott rajtam a bélelt piros overall. Nehézkesen kászálódtam ki az ágyból, a fejem búbjától a kisujjamig nedvesen szédelegtem, mintha hirtelen verték volna le égető magas lázamat. Erőtlenül vánszorogtam, émelyegtem, mindazt, ami egészségesen rám nehezedett, átjárta a konyhában piruló szalonna és a füstölő tojás kénje. A bácsikám hiába törülgetett, még akkorra sem száradt ki a hajam, amikor eljöttek értem a szüleim, hogy hazavigyenek.

Nyomasztó álmaim egyre közelebb hozták a valóságot. Azon a tavaszon Gedő bácsikámnak és Dombinak nem kellett elutaznia, a folyó túlszéljén az apró házak között egy irdatlan nagy hodály építéséhez fogtak. Amikor elkészült, hozzáálltak a belső munkálatokhoz, amelyeknek a végén Dombi praktikus figurákat pingált a mennyezetre. Az ábrázatuk a környékbeliek szerint Gedő bácsikám kislányára emlékeztetett, de a testüket szemérmesen elhallgatták, mintha senkit sem érdekelt volna a nyak alatti rész. Mintha soha senkinek nem lett volna öltöztető babája, merthogy levetkőztetve angyalok repkedtek odafenn, felöltözve kozmonauták. Dombi rendelésre szárnyakat csatolt rájuk, később meg overallba bújtatta őket, aztán megint angyalos időszak következett, meg habos felhők. Persze felismertem kinőtt overallomat az úrhajós figurákon, és haragudtam Dombira, amiért kékgálicra festette a pirosat. Akkor kioktatott, hogy messziről és hunyorogva kell nézni, s ettől olyannak látom majd, amilyennek szeretném, hát ez leginkább úgy sikerült, ha kimentem, behajtottam a nehéz ajtót, és be-

hunytam a szemem. Ezt már a Hura Miska is sokallotta, megelégette semmirevaló, ok-talan képzelgésemet, és dühösen fenyegetett, elég volt a szakadatlan hazudozásból, nem csapol több habot arra a silány italra, amit itt nem átallnak sörnek nevezni, pedig csak a lóhúgy után következik. Megvontam a vállamat, most már nem is kell, kit érdekel, nálunk mindig pillanatok alatt elterjedt a hír, ha a sarki Lovacskába meghozták a pilsenit, aki ráért éppen, az úgyis nyakát szegve oda igyekezett. Azon a forró nyári napon mi is ott álltunk Gedő bácsikámmal és Dombival a tekergő hosszú sorban, tartottuk a kezünkben a háromliteres üveget, ahogyan a többiek, illetve mi, kivételes helyzetünkben, felváltva szorongathattuk, s ahelyett, hogy kényelmeskedve leültünk volna egy árnyas asztalhoz iszogatni a pohár sörünket, rámeredtünk a pulton sorakozó háromliteres (egyébként uborkás-) üvegekre. Figyeltük, hogyan lebeg a sárga italba dobott sajt darab egészen addig, míg elveszítette eredeti színét, s mire lesüllyedt, gusztustalan medúzadarab nyulángott az üveg alján. Csöppet sem utálkoztam, időben megtanítottak arra is, hogy egy háromliteres üveget úgy lehet a legrövidebb időn belül a legkevesebb veszteséggel telecsapolni, ha egy darabka sajtra folytatjuk rá a sört. Komolyan vettük a várakozást, s amikor megtelt a következő háromliteres üveg, mindenki örült a tulajdonosa sikerének, a leghátul ácsorgók tapsoltak is. Az ott legelől mégis gyanakodva sandított jobbra-balra, nem készül-e valaki elvenni tőle a jogos adagját. Mire Dombira került a sor, ugyanolyan izgatottan viselkedett, a hóna alá kapta a kincset érő nedűt, és szaladt vele, nehogy megkaparintsák a mögötte állók, mi meg futottunk utána. Beugrottunk a Povedába, s amikor teljes biztonságban tudtuk a szerzeményt, Dombi lepattintotta a műanyag kupakot, meghúzta a széles szájú üveget, állította, hogy utoljára kölyökkorában ivott ilyen jót, aztán továbbadta, s én élveztem, hogy játszhatok Dombi gyerekkorában. Orromban éreztem a söntés semmivel össze nem téveszthető szagát, egészen közelről legyintett meg, valami nyirkos és savanyú lé csordogált végig az arcomon, mintha a mérges Hura Miska borította volna ránk büdös viaszosvászon kötényét, mielőtt hajnalban bezárta az ivót, mert másképpen nem tudott bennünket eltüntetni, már mindenki hazatántorgott, csak mi nem tágitottunk, a nevetéstől összekuporodtunk, Dombi, Gedő bácsikám és én.

Somlyó György

VÁLASZTÁSOK

*„A vége mindennek rossz, a cigánynak is, a királynak is!”
(Bródy Sándor: REMBRANDT)*

Éppen elindulna Alig kétszáz kilométer A sztréden
A végen megint ott szivárványlik majd a balatoni éden
Egy kis nyár ebben a tavasztapogató ricsajos télben